

PROIECTUL GRĂDINIȚEI "SF. IOAN CEL NOU"
casa de mâine a micuților creștini

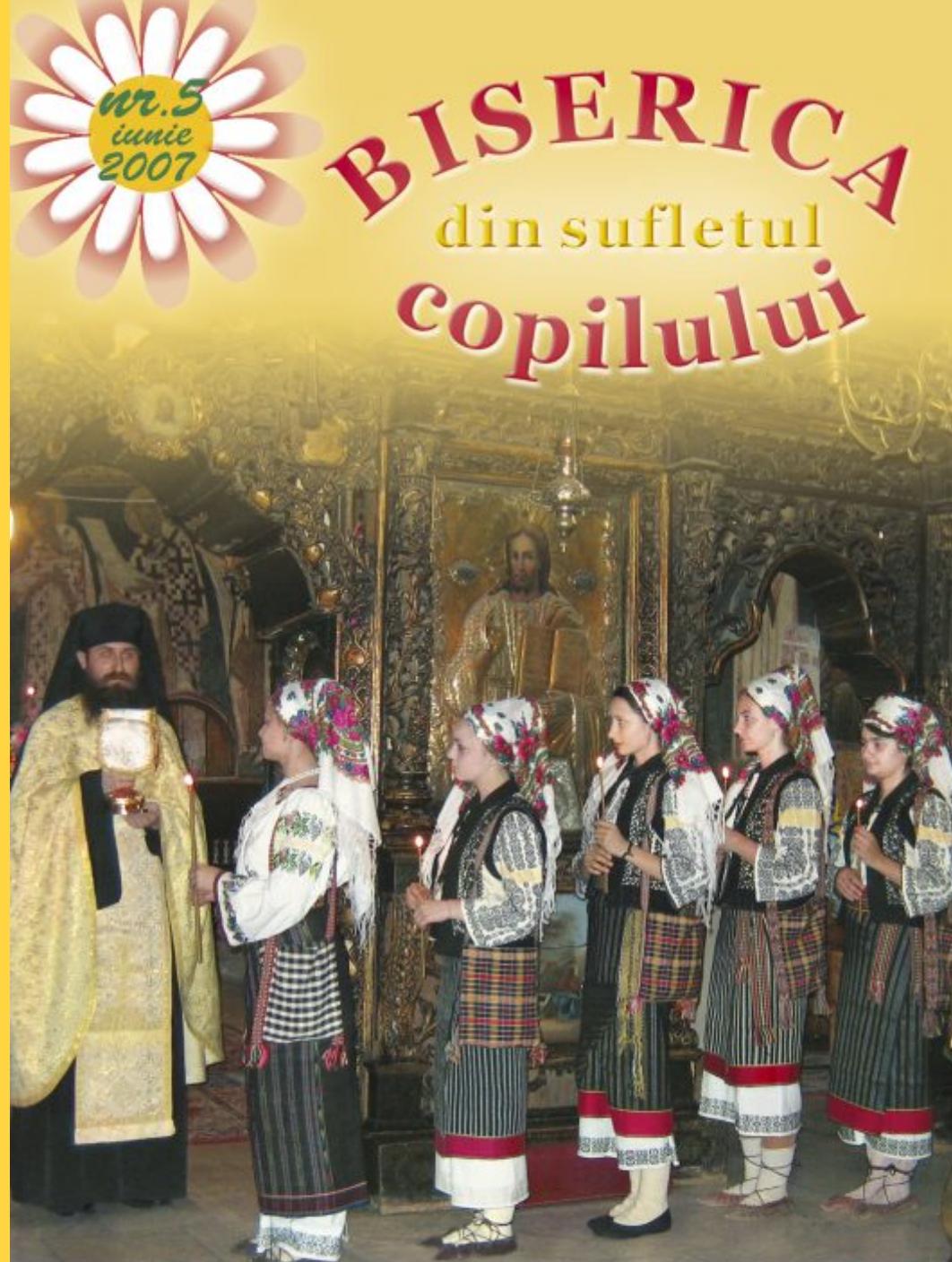

Puteți contribui la
realizarea acestui proiect
prin donații în contul:

RO96BRDE340SV11897173400
B.R.D. SUCEAVA

Revista se distribuie **GRATUIT** tuturor elevilor
din clasele I - VIII din județul Suceava

*Să ne purtăm cuviincios
precum fecioarele înțelepte din Sf. Evanghelie*

- 4 Copilăria
 5 Poezii despre copilărie
 6 De ziua ta
 7 Copil cuminte vreau să fiu
 8 Legenda Sânzienei
 10 Sfinții Brâncoveni
 12 Copilăria Maicii Domnului
 13 Sfânta Scriptură despre...
 14 Puterea rugăciunii
 15 Scrisoarea de recomandare
 16 O poveste "despre înfiere"
 17 Pilda celor 10 fecioare
 18 Pantofii aurii
 19 Despre modă
 20 Povești de munte
 22 Mănăstirea Sucevița
 24 Educarea ascultării
 26 Jocuri
 28 Rezultatele la concursuri

Revistă editată și produsă de
MANASTIREA "SF. IOAN CEL NOU" SUCEAVA
 Fotografii: Arhiva Mănăstirii Sf. Ioan cel Nou Suceava,
 Petru Palamar
 Tipar: Accent Print, Suceava, info@accentprint.ro
 Machetare grafică: Esens Design, info@esens.ro

"CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ"

Copilul este rodul dragostei firești, dragoste binecuvântată de Dumnezeu în Sfânta Taină a Cununiei.

Copilul este liantul mirific al vieții de familie, mai ales în momentele de tulburare a legăturii dragostei dintre cei doi soți, dragoste care nu moare, ci doar slăbește din pricina moștenirii păcatului strămoșesc al protopărinților noștri și a slăbiciunii firii omenești.

Copilul este plinirea poruncilor lui Dumnezeu dată nouă oamenilor dintru început „creșteți și vă înmulțiti și umpleți pământul...” (Fac.1, 28).

În copilul pe care-l privim cu ochii sufletului, vom vedea și înțelege chipul lui Dumnezeu, îl vom înțelege și îl vom simți pe Dumnezeu în om. Puritatea și nevinovăția copilului trebuie să ne fie model, totodată îndemn în strădania noastră de a ne păstra starea de curătie sufletească, frumusețea fără egal a nemuririi noastre, frumusețe care dă demnitate personalității umane.

Copilul trebuie crescut și educat în dragoste și frica de Dumnezeu. Dragostea și frica de Dumnezeu, odată sădite, vor dezvolta și vor spori

conștiința, care este fiorul sfânt al omului în fața prezenței nevăzute a lui Dumnezeu, conștiința împlinirii voii lui Dumnezeu care este sfîntirea vieții (I Tes. 4, 3). Copilul trebuie să fie stăpânit de conștiința că nu a făcut atât cât ar fi trebuit pentru a-L iubi pe Dumnezeu și pe aproapele său. El trebuie să aibă frica de a nu trăi departe de Dumnezeu, frica pentru neîmplinirea poruncilor lui Dumnezeu, frica de a nu fi răspuns îndeajuns la dragostea lui Dumnezeu. Omul, care este chip al lui Dumnezeu, trebuie să aibă și frica de a nu fi luptat îndeajuns întru asemănarea cu Dumnezeu.

Copilul și Tânărul au îndatorirea sfântă de a-și asculta atât părinții trupești, cât și pe cei duhovnicești (nașii de botez, nașii de cununie).

Neascultarea de părinți este un mare păcat, cu consecințe grave și pe termen lung. Ea va aduce multă tulburare și suferință atât în sufletul copilului cât și a omului de mai

târziu.

Copilul trebuie să învețe a fi cumpătat, cu bună cuviință, cu dragoste de muncă și să învețe să aprecieze rugăciunea.

Cei șapte ani de acasă rămân pentru copil o mare moștenire. Greu îi va fi în viață omului fără cei șapte ani de acasă.

Copilul trebuie să crească nu numai trupește ci și sufletește. O mare bogăție pe care i-o pot dăru părinții copilului este ca aceștia să-l îmchine lui Dumnezeu potrivit legilor noastre străbune.

Copilul trebuie să primească nu numai hrană pentru trup ci și pentru suflet. Această hrană sufletească este rugăciunea, lectura cărților de zidire sufletească și, nu în ultimul rând, împărtășirea cu Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Copiii de astăzi sunt sprijin la bătrânețe pentru părinți și ajutători ai „fraților prea mici ai lui Hristos” aflați în lipsuri materiale sau sufletești (Mat. 25, 40).

Copiii de astăzi sunt politicienii și conducătorii de mâine, fișii de nădejde ai Tării și Bisericii, iar de felul cum vor fi ei educați depinde viitorul României.

† PIMEN

† sine

Arhiepiscop
al Sucevei și Rădăuților

copilăria...

Un vis frumos din care nu doresc să mă trezesc nicio-dată. Un vis în care tot ce ne înconjoară de la primii pași devine tărâm de basm. Brațele mamei sunt aripi de înger, tata e împăratul cel puternic și mărinimos, bunica este Sfânta Duminică cea înteleaptă și binevoitoare, iar frații și prietenii au inimi iubitoare și ochi sinceri, lipsiți de viclenie, aşa cum numai eroii poveștilor pot avea. Bucurie și nevinovătie, frumusețe și veselie, lumină și culoare, toată gingășia florilor de mai și limpezimea cerului senin a adunat-o Dumnezeu în sufletul și în privirea unui copil.

Copiii sunt cei care se apleacă cu drag asupra întregii creații. În brațele lor își fac culcuș puișorii aurii, pisicuțele, cățelușii și mielușei jucăuși, pentru că ei împărtășesc din deplinătatea sufletului lor dragoste curată tuturor, în mod sincer și necondiționat. Dacă am reuși să rămânem toată viața copii, fața lumii ar fi alta, zîmbitoare, plină de mulțumire și curăție. Nu ar mai fi lacrimi, nedreptăți și războaie nemiloase. Cerul întreg ar deveni un steag al

păcii. Ar dispărea egoismul și lăcomia, ura și fătărnicia. Iisus Hristos a spus: "De nu veți fi ca și copiii, nu veți intra în imperiul rătia lui Dumnezeu".

Când ne-a trimis **darul minunat al vieții**, Dumnezeu a dorit ca mai întâi să fim copii ca să trăim aceste lucruri minunate, odoare de preț pentru fiecare om. Cele mai scumpe amintiri rămân amintirile copilăriei, când voioșia și pacea domnesc în inimile tuturor. Voi încerca la rândul meu să păstrez neatinse valorile adunate, ca o comoară de preț în inima mea, acum când mă pot bucura de acest privilegiu care este copilăria.

Din nefericire și cele mai frumoase povești au și personaje negative, întruchipate în zmei și balauri, care constată cu durere că pătrund, uneri și în realitate, încercând să ne fure aorela copilăriei. Nici un copil nu merită să suferă. De aceea, unul din visele mele, este ca atunci când voi fi mare să lupt pentru drepturile copiilor năpăstuiți de soartă, deoarece merită din plin o copilărie fericită în Împărăția lui Dumnezeu.

Moroșan Cornelia, cl. a VI-a B
Școala nr. 2, Vatra Dornei

Un copil

*Un copil e-o primăvară
Cu ochi mari de păpădie,
E speranță și candoare,
Zâmbet pur și veselie.*

*Un copil e zbor de fluturi
Colindând din floare-n floare.
E privirea spre înalturi,
Așteptând să crească mare.*

*Un copil e joc și cântec,
Brațe-ntinse-a-mbrătișare,
E lumina lunii-n noaptea
Clipelor de închinare.*

*Un copil e-o bucurie,
Un copil e-o sărbătoare,
Un copil e viitorul,
E o binecuvântare.*

Diana Achihiie, cl. a VIII-a,
Școala Ion Creangă, Suceava

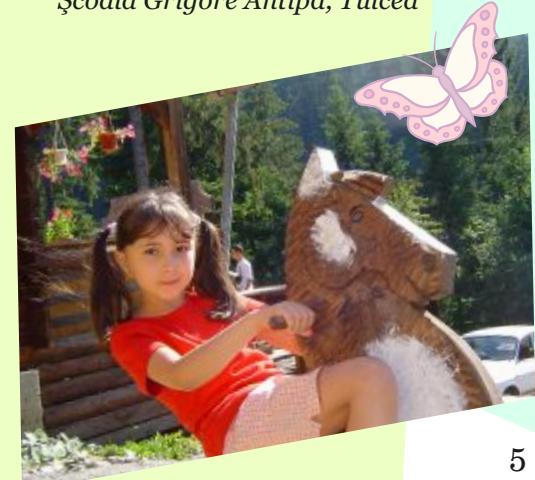
Copilăria mea

*Copilăria mea frumoasă
A fost într-una un succes,
Căci mă jucam mereu pe stradă
și mă iubeau copiii toți.*

*Mama, tata și bunicii,
Ei mă tot iubeau mereu
Cadouri multe și frumoase
Îmi ofereau de dragul meu.*

*Îți mulțumesc copilărie,
și n-aș dori să pleci deloc
Căci tu ești cea mai frumoasă,
și dragoste eu tie-ți port.*

Anca, clasa a V-a B
Școala Grigore Antipa, Tulcea

De ziua ta

Să trăiești Mimițică dragă, să fii bună, să fii bună, pentru ca să poți fi fericită. Cei răi nu pot fi fericiti. Ei pot avea satisfacții, noroc chiar, dar fericire nu. Nu, pentru că mai întâi cei răi nu pot fi iubiți, și-al doilea... al doilea, de! norocul și celelalte "pere mălaie", care se aseamănă cu el, vin de-afară, de la oameni, de la împrejurări, asupra căroră n-ai nici o stăpânire și nici o putere, pe când fericirea, adevarata fericire în tine înflorește și leagă rod, când îți-ai pregătit sufletul pentru ea. Si pregătirea asta e opera de fiecare clipă - când pierzi răbdarea, împrăștii tot ce-ai înșirat și iar trebuie s-o iezi de la început. De aceea și vezi așa de puțini oameni fericiti... Atâți căți merită.

A, dacă nu ne-am iubi pe noi așa fără de măsură, dacă n-am face atâtă caz de persoana noastră și dacă ne-am dojeni de căte ori am mințit sau ne-am surprins asupra unei răutăți ori asupra unei fapte urate, dacă, în sfârșit ne-am examinat mai des și mai cu nepărtinire (lesne-i de zis!), am ajunge să răzuim din noi partea aceea de prostie fudulă, de răutate și de necinste murdară, din care se-ngrașă dobitocul ce se lăsăiese în nobila noastră fință. Se știe că durerea e un minunat sfătuitor. Cine-i mai deschis la minte trage învățătură și din durerile altora.

Așa, Mimițică dragă, ceartă-te de căte ori te simți egoistă, de căte ori te mușcă de înimă șarpele răutății, al invidiei sau al minciunii. Fii îspră cu tine, dreaptă cu prietenii și suflet larg cu cei răi. Fă-te mică, fă-te neînsemnată de căte ori desertăciunea te îndeamnă să strigi "Uitați-vă la mine..." Dar, mai ales aș vrea să scriu în sufletul tău acesta: Să nu faci nici o faptă, a cărei amintire te-ar putea face oreodată să roșești. Nu e triumf pe lume, nici sprijin mai puternic, nici mulțumire mai deplină, ca o constituță curată.

Păstrează scrisoarea asta. Când vei fi de cincizeci de ani ai să-o înțelegi mai bine. Să dea Dumnezeu să o citești și atunci cu sufletul senin de azi.

Te îmbrățișează cu drag,
al tău tată, Alexandru Vlahuță

COPIL CUMINTE ...

VREAU SĂ FIU

Un copil, chiar dacă-i considerat rău, are în el și părți bune. El poate să le regăsească atunci când se străduiește pe calea cea bună, ascultă ce își spune, nu se bate, nu vorbește urât și nu pomenește numele celui rău și nu înjură niciodată.

Suharu Claudia, cl. a V-a

Cumintenia este un dar bineplăcut lui Dumnezeu.

Viziteu Vlad, cl. a II-a

Poți deveni un copil cuminte foarte ușor. Să devii din încăpățanat - ascultător, din neastămpărat - liniștit, din zăpăiat - bland și milos.

Arghir Ionuț, cl. a V-a

Cumintenia este cea mai importantă carte de vizită a copilului. Copilul cuminte învață și împlinește cele zece porunci dumnezeiesti și cele nouă porunci bisericesti. Copilul nu trebuie să uite niciodată porunca a V-a din Decalog: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta...”.

Silea Oana, cl. a VIII-a

Cumintenia este fapta care te duce spre împărăția lui Dumnezeu.

Avădănuță Richard, cl. a II-a

A fi cuminte înseamnă să fii în ascultare, căci după aceasta toate vin de la sine. Un copil cuminte ascultă de părinți ca de Dumnezeu, nu ține cont de părerile anturajului și urmează o singură cale - spre mântuire.

Ciocan Laura, cl. a VII-a

Poți deveni cuminte dacă stai cu copiii cuminți.

Onesiforeanu Vlad, cl. a IV-a

Elevi ai Școlii Generale Nr. 4, Suceava

LEGENDA SÂNZIENEI

Bătrâniii povestesc că demult, demult, într-un sătuc de la marginea pădurii, trăia o fată orfană, săracă, dar foarte harnică și frumoasă. Înaltă și zveltă, cu părul bălai și ochii albaștri luminoși și blânci, era plină de dragoste față de cei din jur. Așa era Sânziana, dar sătenii treceau pe lângă ea cu nepăsare sau dispreț, o alungau și-i adresau vorbe de ocară.

Singura ei alinare erau clipele în care în căsuță ei sărăcăcioasă se înhina rugându-se la Dumnezeu nu doar pentru o viață mai bună, ci și pentru ca Dumnezeu să îmbuneze sufletele sătenilor, sădindu-le în inimi semințele milostivirii, ale îngăduinței și ale dragostei față de celălalt.

Milostivă și iubitoare, Sânziana era prietenă cu păsările și animalele pădurii; se jucau împreună, împărțeau hrana și, uneori, chiar culcușul Cald unde înnoptau. Se simțea foarte bine împreună.

Într-o zi, Sânziana își simte trupul atât de greu și fierbinte încât toate încercările de a se ridica din pat fură zadarnice. Rămase acolo suferind pe patul ei de crengi și doar vîțățile pădurii se întrebau mirate unde le este buna prietenă.

Zadarnic alergără prietenele ei necuvântătoare să-i aducă apă, hrană și leacuri pentru însănătoșirea ei, Sânziana se simțea tot mai rău. Suferința îi istovise trupul și doar blânda alinare ce o găsea în rugăciunile neconitenite adresate lui Dumnezeu o mai țineau în viață.

Pe când Sânziana se stingea văzând cu ochii, în căsuță intră o femeie bătrâna cu chipul luminos și blând, Sfânta Vineri, care cu glas cald și duios precum o mângâiere îi spuse Sânzienei:

- Frumoasă și blândă ai fost ca o floare, floare gingășă să fii de acum înainte; alungată și disprețuită ai fost, de acum vei fi căutată și îndrăgită, vei fi pusă la icoane căci tu le vei alina multe suferințe și vei avea puteri

Știați că....

Sânzienele (*Galium verum*) sunt un simbol al verii, deoarece perioada lor de maximă înflorire este identică cu perioada de maximă strălucire a soarelui, în preajma solstițiului de vară. Răspândite în toată țara, sunt cunoscute și sub numele de Drăgaică. Ele sunt sărbătorite în data de 24 iunie, o dată cu sărbătoarea creștină a Nașterii Sf. Ioan Botezătorul.

Din punct de vedere terapeutic, sânzienele își merită renumele de plantă miraculoasă, având în egală măsură proprietăți vindecătoare, de înfrumusețare și de imunizare față de boală. Misterul acestei plante - folosită de sute de ani în tratamentul bolilor de ficat, a reumatismului, a bolilor tiroidiene, renale și nervoase - nu a putut fi pătruns deocamdată de către știință.

tămăduitoare.

Astfel îi vorbi Sfânta Vineri și-n clipa următoare frumoasa fată cu părul bălai se transformă într-o zveltă floare de culoare galbenă, ale cărei patru petale încrucișate amintesc de binecuvântarea Sfintei Vineri, de Crucea Credinței în Dumnezeu și în îndreptarea celor răi. Parfumul ei neasemuit plutea în jur răspândind parcă din bunătatea, credința și milostenia copilei bălaie de odinioară.

Sânziana e acum iubită și îngrijită, soarele o mângâie, vântul o leagăna, iar pământul bun și primitor îi este casa primoare pe care mereu și-a dorit-o.

ed. Achihăie Sanda,
Grădinița "Sf. Ioan cel Nou", Suceava

CONCURS

Vă invităm să participați la un concurs de cules

plante medicinale.

Vor fi premiați copiii care vor trimite pe adresa mănăstirii cele mai multe și diverse plante medicinale.

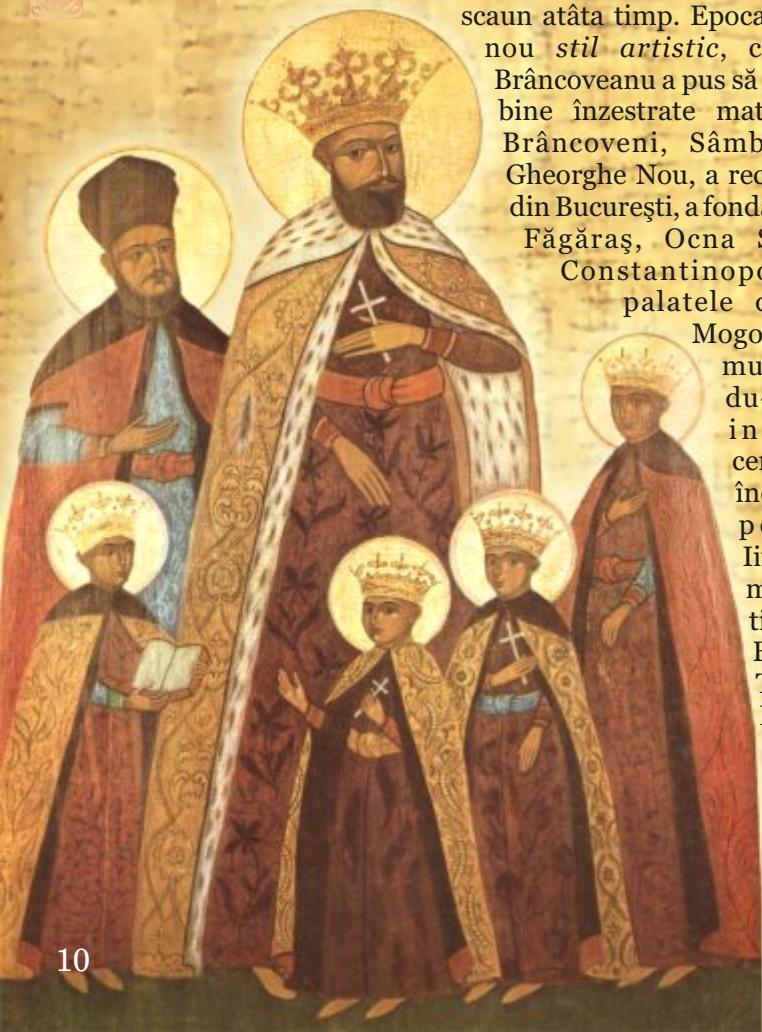
Acestea vor fi donate apoi căminelor de bătrâni din județ.

SFINȚII BRÂNCOVENI -COPII MARTIRI -

Istoria românilor de la sfârșitul sec. al XVII-lea și începutul secolului al XVIII-lea este dominată de personalitatea și realizările voievodului Constantin Brâncoveanu, ales domn al Tării Românești în 1688 de sfatul boierilor împreună cu Mitropolitul Teodosie.

Strălucit politician, diplomat și om de cultură, Brâncoveanu a desfășurat „o politică de cumpătare, dar practică; puțin strălucitoare, dar foarte folositoare”. Domnia sa de peste un sfert de veac a fost caracterizată ca una din cele mai înfloritoare pentru cultura românească, fiind ultimul domnitor din țările noastre care a reușit să rămână în scaun atât timp. Epoca sa a consacrat un nou *stil artistic*, cel **brâncovenesc**. Brâncoveanu a pus să se ridice mănăstiri, bine înzestrate material, ca: Hurezi, Brâncoveni, Sâmbăta de Sus, Sf. Gheorghe Nou, a reclădit Curtea Veche din București, a fondat noi aşezăminte la Făgăraș, Ocna Sibiului, Ismail, Constantinopole, a construit palatele de la Potlogi și

Mogoșoaia, arhitectura munteană îmbinându-se armonios cu influențe renascentiste. Cu sprijinul îndeosebi al Mitropolitului Antin Iivireanul, voievodul muntean a deschis tipografii la Buzău, București, Târgoviște, Snagov, Râmnic, unde s-au tipărit 42 titluri de carte în limba greacă și 39 în limba română.

Brâncoveanu a continuat politica tradițională a voievozilor români susținând material și moral Biserica Ortodoxă, prin construirea de locașuri de cult, înzestrarea lor cu danii, tipărirea cărților de învățătură creștină care se împărțeau gratuit și românilor din Moldova și Ardeal, precum și creștinilor ortodocși de dincolo de hotarele țării.

Și fiili săi au avut un aport cultural prin care au rămas în istorie: Constantin ca traducător în greacă modernă a operei ”Paralele grecești și romane” a lui Plutarh, iar Ștefan și Radu ca autori de predici în grecește la sărbătorile marilor sfinti.

Sfârșitul domniei lui Brâncoveanu, impresionează și astăzi. Turcii l-au bănuit că ar unelti împotriva lor, fiind încredințați că este de partea apusenilor iar în primăvara anului 1714, sultanul trimite la București o escortă care să-l aducă la Constantinopol pe Brâncoveanu cu toții ai lui.

La judecată Vodă Brâncoveanu s-a apărut cu multă înțelepciune de nedreptele învinuiri. Turcii l-au supus la chinuri groaznice, atât pe el cât și pe feciorii lui timp de trei luni și jumătate.

În ziua de Sfânta Maria Mare - 15 august 1714 - domnitorul tocmai împlinea 60 de ani. Portile cele grele ale temniței s-au ridicat iar domnul împreună cu fiili lui, istoviți de chinuri și suferințe, legați în lanțuri grele, cu capetele descoperite, cu picioarele goale și numai în cămași, au fost duși în fața sultanului Ahmed și li s-a cerut lepădarea de credința creștină și îmbrățișarea celei mahomedane.

Răbdătorul domn răspunse cu hotărâre: „*Averea toată câtă am avut tu mi-ai luat-o și alta nu am; iar de legea creștină nu mă las, căci în ea m-am născut și am trăit și în ea vreau să mor*”. Auzindu-i cuvintele sultanul turbă de mânie și porunci să taie mai întâi pe copii, începând cu cel mai mare, ca să fie suferința tatălui lor mai dureroasă. Călăul reteză capul lui Constantin, feciorul cel mai mare, apoi urmă Ștefan și Radu. Când veni rândul lui Matei, feciorul cel mai mic, acesta începu să plângă. Tatăl său l-a îmbărbătat zicând: „*Fiule, am pierdut tot ce aveam. Nu ne-au mai rămas decât sufletele; să nu le pierdem și pe ele, ci să le ducem curate înaintea feței Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Să spălăm păcatele noastre cu sângele nostru*”.

Cei patru feciori ca patru brazi zăceau acum tăiați sub ochii vajnicului lor părinte. Călăul tăie apoi capul lui Ianache Văcărescu, iar la urmă veni și rândul domnitorului Brâncoveanu, care se închină liniștit și hotărât, zicând: „*Doamne, fie via Ta*”. Iataganul mai sclipi o dată și sufletele lor curățite de orice păcat prin „botezul săngelui” se înalță în vîzduh ca să primească cununile slavei mucenicești.

Moartea aceasta cutremurătoare a impresionat întreaga Europă Creștină, fiind **unicul domnitor martir** din istoria creștinismului universal. Biserica Ortodoxă Română l-a canonizat împreună cu fiii săi și sfetnicul Ianache în anul 1992, rânduind spre prăznuire ziua de **16 august**.

Prof. Lucian Dimitriu, Măriței

Copilăria Maicii Domnului

Viața Maicii Domnului este o minune și o lumină pentru toate popoarele lumii. Sfântul Evanghelist Luca în cap. I spune că datorită smereniei sale toate popoarele vor preamări.

Părinții Maicii Domnului, Sf. Ioachim și Ana, făceau parte din seminția lui David, una din cele 12 seminții ale poporului evreu. Deși aveau averi, duceau o viață modestă, în simplitate, o viață duhovnicească cum rar se întâmplă printre oamenii bogăți. Permanent se străduiau să facă fapte bune, milostenii, păzind cu sfîrșenie poruncile lui Dumnezeu.

Pentru că nu aveau copii, sufletele lor erau aprinse de durere și de multă întristare. În acele timpuri, părinții care nu aveau copii erau considerați oameni păcătoși, crezându-se că din cauza păcatelor Dumnezeu a îngăduit să nu se bucure de copii. Dar ei nu s-au descurajat, ci cu încredere și nădejde se rugau neîncetat lui Dumnezeu în post și tăcere, ziua și noaptea. Dreptul Ioachim își amintea de strămoșul său Avraam, căruia Dumnezeu i-a dăruit fiu tocmai la adânci bătrâneti. Și dreapta Ana, rugându-se cu lacrimi înaintea lui Dumnezeu și cu suspine a făgăduit că dacă Dumnezeu îi va dărui un copil îl va închina Sfintei Sale Biserici.

Iată că îngerul Domnului i se arată, zicându-i: „Ana, Ana, s-a auzit rugăciunea ta, suspinurile tale au străbătut cerurile și lacrimile tale au cântărit mult înaintea lui Dumnezeu. Deci, iată, Domnul m-a trimis să-ți spun că vei zămisli și vei naște pe Fiica cea binecuvântată de Dumnezeu prin care se vor binecuvânta toate semințile și se va măntui toată lumea, iar numele ei va fi Maria.” După vestea primită prin înger de la Dumnezeu, Sfânta Ana cu smerită bucurie merge la Ierusalim ca să mulțumească lui Dumnezeu. În același ceas, același înger s-a arătat dreptului Ioachim în pustie, unde era în rugăciune și i-a adus vestea că va avea un copil.

De această naștere a Pruncei Maria s-a bucurat și cerul și pământul, cetele îngerești și popoarele pământești, fiindcă Prunca Maria avea să devină sălașul lui Iisus Hristos.

Dreptii Ioachim și Ana o aveau pe Prunca Maria ca pe lumina ochilor și se ocupau de creșterea și educația ei cu deosebită bunăcuvîntă, nu numai ca pe un dar primit de la Dumnezeu, ci mai mult, să-și îndeplinească făgăduința făcută, de a o închina lui Dumnezeu, aducând-o la Templul din Ierusalim.

Și astfel, la trei ani de la nașterea Pruncei Maria, părinții Ioachim și Ana împreună cu o mulțime de fecioare cu făclii aprinse se îndreaptă spre Biserică,

Pictură de Mihai Moroșan, Paraclisul Măn. Sf. Ioan Suceava

cântând psalmii aleși ai strămoșului David. Aici este întâmpinată de Proorocul Zaharia, tatăl Sfântului Ioan Botezătorul, care era arhierul în acea perioadă. Ca prooroc și înaintevăzător, el a cunoscut și a văzut cu ochii minții în Fecioara Maria împlinirea proorocii Vechiului Testament, și cu toată credința a primit-o și a condus-o în Sfânta Sfintelor - altarul unde nu avea nimeni voie să intre, ci numai singur arhierul, și aceasta o singură dată pe an. În altar era chivotul Legii, iar dacă era atins de vreun om păcătos era pedepsit de Dumnezeu cu moartea.

Până la vîrstă de 15 ani a petrecut aici la Templu, unde se ruga, citea și învăța din cărțile Vechiului Testament, inclusiv profetiile care vorbeau despre Fecioara care va naște Fiul pe Emanuel, Fiul lui Dumnezeu. Se îndeletnicea cu diferite lucrări de mână pe care le deprinsese de la mama sa, Sfânta Ana. Se hrănea cu pâine cerească adusă de îngerul lui Dumnezeu care-i vorbea, iar hrana pământească ce o primea, o împărtea săracilor care veneau la Templu.

Modelul Maicii Domnului este cel mai frumos și mai cuprinsător de urmat pentru fiecare dintre noi. De aceea, la îmbisericirea pruncului, părinții creștini își încreindăză copilul Maicii Domnului. Ei își încreindăză tinerii care vor să-și rânduiască viață ca să placă lui Dumnezeu. Vestimentația și cumintenia Maicii Domnului este model de purtare pentru fetele din toate timpurile, inclusiv pentru fetele din zilele noastre. Este păcat ca fetele să se lase influențate de moda distractivă a mileniului nostru. Maica Domnului e în același timp model pentru cei curați, dar și întărire pentru cei ce cad și reazem pentru ridicarea lor. E o icoană pururea vie, pentru orice OM.

Părintele Vartolomeu, Mănăstirea Sf. Ioan cel Nou

Sfânta Scriptură despre... Maica Domnului

Să aflăm ce spuneau despre Maica Domnului doi Sfinți Apostoli. Va trebui să rezolvați corect perechile de exerciții de mai jos și să aflați trimiterile pentru două versete din Noul Testament. Rezultatul primului exercițiu reprezintă capitolul, iar rezultatul celui de-al doilea, versetul.

Copiii care vor transcrie din Noul Testament versetele corecte și le vor trimite pe adresa revistei până la data de 15 august 2007, vor primi câte o surpriză!

Sf. Ev. Luca

$$3 \times 9 - (17 \times 2 - 29 + 5 \times 4) - 1 =$$

$$74 : 2 - 35 + 50 - 3 \times 3 =$$

Sf. Ev. Matei

$$4 \times 7 + 1 - (7 \times 5 - 24 : 3) - 1 =$$

$$5 + (4 \times 4 - 4 + 3 + 18 : 2 - 8) =$$

Puterea rugăciunii

Într-un atelier de cizmărie icoana Maicii Domnului pentru care cizmarii aveau mare evlavie era așezată la loc de cinste. În fiecare seară ei aprindeau lumânări în fața icoanei, tămâiau și se rugau împreună cu cei doi mici ucenici ai lor.

Dar într-o seară, pe când copiii rămăseseră singuri să termine curătenia în atelier, s-a întâmplat să aibă loc un cutremur puternic care în scurt timp a dărămat întreaga prăvălie. Meșterii au alergat deîndată să-i scoată pe copii dar, când au ajuns, părea deja prea târziu, căci atelierul era distrus.

Au început să dea grabnic dărâmăturile deoparte pentru a scoate, strivite credeau ei, trupurile copiilor. Dar mare le-a fost mirarea când le-au auzit vocile. I-au scos de acolo teferi și neatinși și, mirați, i-au întrebat prin ce minune au scăpat cu viață. Atunci ei au răspuns:

„Când am simțit cutremurul, am plâns înaintea icoanei Maicii Domnului și ne-am rugat Preasfintei Născătoare de Dumnezeu să ne ajute. Îndată am văzut din icoană un acoperământ care s-a așezat deasupra noastră și toate pietrele și lemnele ce cădeau ne ocoleau și nu ne loveau. Preasfânta ni s-a arătat tocmai cum era pictată în icoană și ne spunea să nu ne temem. Ea a ținut acel acoperământ până când ne-ați scos de sub dărâmături”.

Ca mărturie a minunii salvării copiilor, în locul acela a fost construită o Biserică în cinstea Acoperământului Maicii Domnului.

Toți cei care citesc cu credință Acatistul „Acoperământul Maicii Domnului” simt ajutorul și folosul Maicii Domnului.

Scrisoarea de recomandare

Un negustor publică în ziare un anunț precum că îi trebuie un băiat de prăvălie. În ziua hotărâtă să aibă loc alegerea, s-au prezentat mai mulți băieți. Dintre toți, unul singur nu avea scrisoare de recomandare.

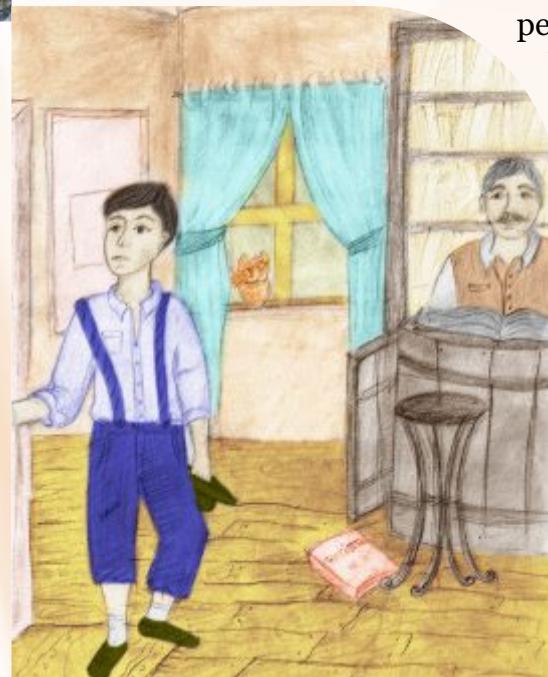
Negustorul îi invită pe toți în odaie și îi urmări cu atenție. Apoi, oprind pe cel din capătul grupului, i-a respins pe toți ceilalți. Un prieten al negustorului, care era de față la această alegere, întrebă:

- Ce te-a determinat să-l alegi pe băiatul care nu avea recomandare?

- Te înșeli, zise negustorul. Acest băiat are cele mai multe recomandări. Mai întâi, el s-a șters pe picioare înainte de a intra în odaie și a închis ușa încet, prin urmare este cu băgare de seamă. Apoi, a lăsat pe ceilalți să se așeze pe scaune, el rămânând în picioare. Asta dovedește bunătatea. Văzând jos registrul pe care

anume îl lăsasem acolo, el l-a ridicat pe birou, pe când ceilalți l-au impins cu piciorul. Când i-am chemat înăuntru, a fost singurul care nu s-a înghesuit să intre. Nu a vorbit neîntrebat și nici mai mult decât a trebuit. Este prin urmare un băiat modest și cuviincios. Am observat că avea mâinile, fața și hainele foarte curate. Toate acestea prețuiesc mai mult decât orice scrisoare de recomandare. De un astfel de om ai întotdeauna mare nevoie!

Faptele spun mai mult decât o mie de vorbe!

Grafică de Tomescu Sofronia, cl. a IX-a A, Cajvana

O poveste "despre înfiere"

Drumul Anei spre serviciu trecea pe lângă o casă de copii. Își de fiecare dată, inima i se strângea puțin, privind la copiii care se jucau în curte. Dacă te uitai cu atenție în ochii acestor copii, dincolo de voioșia și însuflețirea cu care se jucau, puteai ghici o umbră de tristețe. "Se vede că dragostea de mamă nu poate fi înlocuită de nimic" își spunea în gând Ana. Și ea avea trei copii, care de care mai zburdalnic, și deși nu îi era ușor să aibă grija de ei, bucuria pe care i-o aduceau îi dădea multă putere.

Era o zi frumoasă de mai când, în drumul ei obișnuit, a văzut la poarta casei de copii o fetiță care privea cu uimire lumea care trecea grăbită pe stradă. Pentru că tocmai cumpărase niște căpșuni, Ana s-a simțit îndemnată să-i ofere micuței câteva fructe. Au intrat în vorbă și aşa a aflat că Ioana avea doar 10 ani și că nu-și cunoscuse niciodată părinții, care-o părăsiseră de când era încă foarte mică. Cel mai mult a surprins-o că fetița se gândeau cu drag la mama care-o uitase și tare ar fi vrut să o cunoască. Nevinovăția și lipsa de răutate a acestui copil au impresionat-o adânc pe Ana. I se părea plăpândă și totuși puternică, ca strălucirea unei lumânări în noaptea de Înviere. Și se temea că viața dură de la orfelinat, lipsită de dragostea și ocrotirea părintească, să nu stingă această flacără gingășă din sufletul ei.

Ana a discutat și cu soțul ei despre Ioana, au vizitat-o împreună de câteva ori și nu după mult timp, s-au hotărât să o înfieze. Știau că Dumnezeu, Tatăl copiilor orfani, îi va ajuta să aibă grija de toți cei patru copii și nu se temea de greutățile pe care le-ar fi putut întâmpina.

Liliana Jardă, Suceava

Dumnezeu răsplătește fiecăruia după credința și faptele sale!

Cititi din Sfânta Scriptură
Epistola Sf. Apostol Iacob, cap. II.

Pilda celor zece fecioare

Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, care luând candelele lor, au ieșit în întâmpinarea mirelui. Cinci însă dintre ele erau fără minte, iar cinci înțelepte. Căci cele fără minte, luând candelele, n-au luat untdelemn în vase, odată cu candelele lor.

Dar mirele întârziind, au atipit toate și au adormit. Iar la miezul nopții s-a făcut strigare: Iată, mirele vine! Ieșiți întră în întâmpinarea lui! Atunci s-au deșteptat toate acele fecioare și au împodobit candelele lor. Și cele fără minte au zis către cele înțelepte: Dați-ne din untdelemnul vostru, că se sting candelele noastre.

Dar cele înțelepte le-au răspuns, zicînd: Nu, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă. Mai bine mergeți la cei ce vînd și cumpărați pentru voi. Deci plecând ele ca să cumpere, a venit mirele și cele ce erau gata au intrat cu el la nuntă și ușa s-a închis.

Iar mai pe urmă, au sosit și celelalte fecioare, zicînd: Doamne, Doamne, deschide-ne nouă. Iar el, răspunzând a zis: Adevărat zic vouă: Nu vă cunosc pe voi.

Drept aceea, privilegheati, că nu știți ziua, nici ceasul când vine Fiul Omului.

Sf. Evanghelist Matei, 25, 1-13

Cele cinci fecioare înțelepte sunt personificarea tuturor oamenilor care, ascultând cuvântul lui Dumnezeu, se îngrijesc de lumina cea sufletească (candela). Această lumină sufletească nu se poate aprinde decât prin faptele milostivirii (untdelemnul), prin dragostea față de aproapele nostru. Cele cinci fecioare neînțelepte reprezintă sufletele care au dat uitării faptele iubirii de Dumnezeu și de oameni. Și iată și ușa care se închide precum și sufletele noastre s-au închis la nevoie aproapelui nostru. Precum rămâne fără folos bătaia suferinței oamenilor aflați în nevoi la ușa inimii noastre, aşa rămâne și bătaia noastră la ușa Împărăției lui Hristos fără nici un fel de răspuns, primind și noi după dreptate toate câte le merităm.

"Primește Doamne și
glasul rugăciunii mele
ca și eu să mă fac
părtăș fecioarelor celor
înțelepte cu luminata
făclie a sufletului meu
și să te slăvesc pe Tine,
Dumnezeu-Cuvântul,
cel Slăvit în Tatăl și în
Duhul Sfânt. Amin!"

Din rugăciunile dimineții

Pantofii aurii

O știu de multă vreme pe Mărioara. Nu avea încă trei anișori când bunica ei o aducea duminică de duminică la biserică.

Am văzut-o anii de-a rândul ascultând cuminte slujba, mai mult ascunsă în strană de rușinea celor ce nu conteneau să întrebe căți ani are de este aşa de cuminte. Avea pe atunci ochii curați și albaștri ca cerul senin. Zâmbea nevinovată, cu privirea mai mult în pământ, ca o floare plecată sub povara proprietății frumuseții. Când se închinea la icoane, parcă auzeam aripi de îngeri fălfăind deasupra ei... Îmi era tare dragă și aşa aş fi vrut să rămână!

Într-o zi însă, bunica ei a venit la biserică parcă cu o altă fetiță. Semăna mult cu Mărioara, dar nu era ea. Nu mai era fata mea dragă cu ochii senini ca cerul. Nu era fata smerită și cuminte ca o floare. Nu se mai auzeau îngeri zburând deasupra ei când se închina.

Fetița aceasta avea o privire împărățiată și rătacea cu ochii de colo-colo fără nici o sfială. La slujbă nu mai avea atenție, nici răbdare. Ieșea mereu din biserică fără nici o pricină. Semnul Sfintei Crucii și-l făcea repede și fără evlavie.

Am privit-o atent. Era Mărioara, dar parcă nu era ea. Nu

știam ce să cred. Abia atunci când am dat cu ochii de pantofii ei am înțeles.

Deși nu avea încă nouă ani, Mărioara avea pantofi aurii. Pantofii aveau vârful ascuțit și lung și erau atât de nepotriviți în piciorușele ei! Erau atât de nepotriviți pentru o fetiță de nouă ani!

Atunci am înțeles totul. Am înțeles ce se întâmplase cu fetița mea dragă. Si am plâns în sufletul meu.

Am plâns pentru că mi-am dat seama că în clipa în care și-a ales din vitrină pantofii aurii, în ziua aceea copilăria ei a murit. Am plâns pentru că se ofilise un suflet de crin. Se mai scuturase o floare, și încă cea mai frumoasă: *floarea copilăriei*.

Nu sunt supărată pe ea. Însă un singur lucru aş vrea să înțeleagă. Că nu este nimic mai de preț pe lumea asta decât un suflet curat și nevinovat. Nu este floare mai frumoasă decât floarea copilăriei. Nu trebuie să te

A fi la modă înseamnă a te lăsa antrenat de un curent care se impune la un moment dat în ținută, comportament, limbaj.

A încerca să îți pasul cu moda indiferent de stilul ei și de cheltuielile pe care le implică este un lucru pe căt de costisitor, pe atât de inutil și ruinător de suflet deoarece aduce în suflet, încetul cu încetul, o mulțime de patimi.

Apare egoismul care te face să te gândești doar la tine, fără să-ți pese de părinți sau de

grăbești să o scuturi singură, se va scutura de la sine oricum...

Mi-e atât de dor de fata mea dragă cu ochii senini și sufletul de crin! Si cred și nădăjduiesc că într-o zi fata mea dragă va învia!

Despre modă!!!

cei pe care i-ai putea ajuta.

Apoi apare mândria, părerea că ești mai grozav decât alții, dorința de a impresiona prin ceva care de fapt nu face parte din tine. Poate apare disprețul față de aproapele, marginalizarea celor care n-au posibilități materiale pentru a fi mereu „la modă”.

Când moda este și indecentă, relele pe care le aduce în suflet sunt și mai mari.

O persoană cu o ținută provocatoare care își dezvelește sau își expune trupul fără nici o reținere, se aseamănă cu cel care deține o comoară pe care o aruncă în noroi sau o folosește spre rău în loc să o valorifice.

Trupul este „templu al Duhului Sfânt” și este chemat să fie împreună cu sufletul moștenitor al Împăratiei lui Dumnezeu.

De noi depinde să înfrumusețăm fața lumii, viața și viitorul nostru, dacă vom ști ce să alegem, ce să primim din ceea ce ni se oferă!

Povesti de munte

Drumul spre stână trecea prin pădure, iar prin pădure, ce mai priveliște!! Copaci uriași, păsările mii care se întreceau în cântul lor și cucul care desigur își striga fratele. Era răcoare, umbră și miros de flori. Peisajul care se deschidea sub ochii lui Alex era minunat. Treceră de pădure și apoi după o cotitură zărișă stâna. Câinii de la stână i-au simțit și au ieșit în întâmpinarea lor lătrând.

- Bunicule, bunicule, mi-e frică, spuse Alex și s-a lipit de bunicul.

- Nu-ți fie frică, că nu fac nici un rău, ei își fac datoria. Au ajuns în fața stânei, dar câinii tot mai lătrau, ca și cum i-ar fi întrebat cine sunt, ce vor, de unde sunt și ce caută pe teritoriul lor.

Din stână ieși un bărbat înalt, cu mustață mare, răsucită și brumată. Era baciul Ion. Baciul este un om din sat, dar e un om deosebit și cu credință în Dumnezeu. Iarna, când nu este la stână vine la biserică în fiecare duminică și la sărbători, iar când trebuie să meargă cu oile la stână, cheamă preotul care face rugăciuni și stropește oile cu agheasmă.

Când l-au zărit pe baci câinii s-au opri din lătrat și s-au depărtat.

- Bună ziua baciule și bine v-am găsit, zice bunicul.

- Bună să vă fie inima și bine ati venit, zice baciul. Ce vânt vă aduce?

- Baciule, am venit să vedem și noi cum este la stână. Alexandru este nepotul meu și este curios să vadă cum este viața la stână.

- Oile sunt la păscut. Ne bucurăm de cei care trec pe la noi. Pentru

că ați venit astăzi vă servesc cu caș dulce, cu urdă dulce și balmoș. Dacă veneați miercuri sau vineri, nu vă dădeam de dulce pentru că noi ținem post pentru binele sufletelor noastre și sănătatea oilor. Eu știu că la oraș aveți multe bunătăți, dar noi vă servim cu dragoste cu tot ce avem mai bun.

În câteva clipe baciul aprinde focul, pune ceaunul cu apă pe chirostei, presără mălai și acoperă cu un capac ca să nu sară cenușă în ceaun. În câteva clipe mămăliga este gata și o răstoarnă pe un prosop curat, întins pe masă. Baciul pune din nou ceaunul pe chirostei și toarnă laptele pentru fierăt. Între timp aşeză pe masă străchinile, lingurile și, după ce au făcut rugăciunea, au început să mănânce.

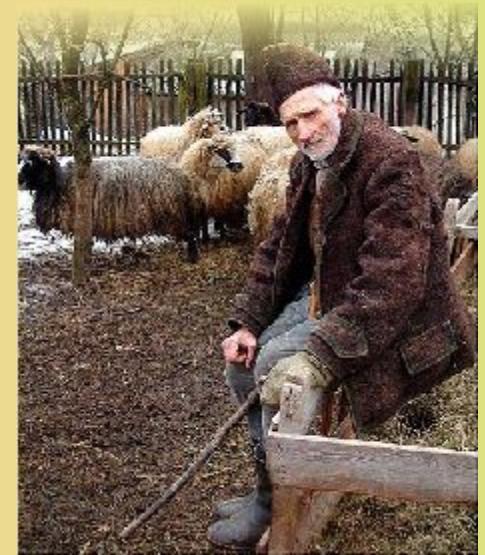
Și cum stăteau de vorbă, iată că se aud sunete de tălăngi și de clopote. Veneau oile în sirag, înghesuindu-se una în alta. Unele oi și unii berbeci aveau clopote sau tălăngi la gât. Fiecare scotea un alt sunet, iar sunetele lor păreau că se întrec, dornice să compună o adevărată simfonie. Tălăngile se pun la oile care merg primele pentru că celelalte să se ia după ele, dar și pentru că să le găsească mai ușor pe cele care se pierd.

Pe o portiță larg deschisă oîtele intrau și știau să ajungă la țarc. După ce au intrat o parte din oi, strunganul, căci aşa se numește cel ce mâna oile la strungă, a închis poarta. Cei doi ciobani și baciul s-au așezat pe scăunele de lemn și, prin două urdigi, puneau urdinișul în gălețile de lemn. Ciobanii mulgeau oile și adunau laptele din jumătatea de zi.

Alex se uita mirat. Laptele, însipumat, degaja un miros de flori de câmp. După ce au terminat de muls oile, baciul i-a întrebat dacă le-a plăcut brânza, și le-a povestit cum strecoară laptele și îi pune cheag. Îl lasă cam o oră să se închege bine, apoi îl strecoară în altă pânză curată și se lasă la scurs zerul. Așa iese cașul. Îl lasă să se zvânte și-l pune pe comarnic, un fel de grătar din vergi de stejar. Zerul rămas se pune într-un cazan, se fierbe și uite aşa se face urda.

Toți l-au ascultat cu atenție. Baciul le-a dat o lecție de ospitalitate pe care oaspeții nu o pot uita. La urmă de tot, zâmbind, a început să cânte:

*Uite-aşa se face-un caș,
Din flori de pe imaș,
Din mâna de ciobănaș,
Ce cântă din fluieraș
Și bea apă din izvoraș
Și-i mândru și drăgălaș,
Voinicelul ciobănaș.*

Mănăstirea Sucevița

Mănăstirea Sucevița - construită cu patru secole în urmă, din poruncă domnească, ca o cetățuie în care să nu poată pătrunde picior de păgân, cu zidurile și turnurile înalte, cu biserică și sutele de picturi care îi acoperă peretii exteriori - este una dintre bijuteriile Bucovinei și culme a artei feudale moldovenești.

A fost construită cu cheltuiala întregii familii de boieri Movilă, dintre care Ieremia a domnit în scaunul Moldovei. Prima ctitorie a familiei Movileștilor a fost o biserică mai modestă, datând din preajma anului 1581. În timpul domniei lui Petru Șchiopul (1582-1591), frații Movilă, ajungând sfetnicii voievodului, încep construirea unei mănăstiri de amploare. După urcarea pe tronul Moldovei, în 1595, Ieremia Movilă adaugă bisericii două pridvorașe, zidurile și turnurile de incintă, care conferă mănăstirii înfățișarea de cetate medievală.

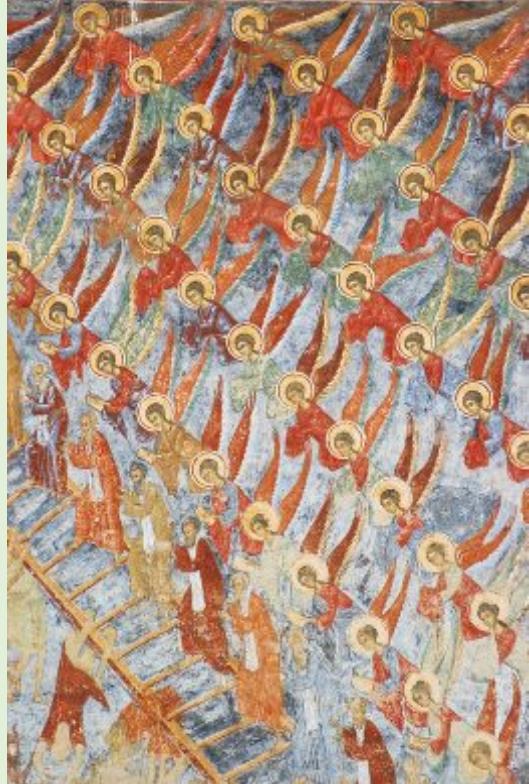
Pictura, realizată în frescă, a fost executată de doi pictori moldoveni, Ioan Zugravul și fratele său, Sofronie, și se păstrează în forma originală. O trăsătură caracteristică a picturii de la Sucevița este înclinația spre narațiune, descriind cicluri complete din viețile unor sfânti ca Sfântul Pahomie, Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava.

Pictura exterioară este cea mai bine păstrată din grupul bisericilor moldovenești cu pictură exterioară, singura care-și păstrează latura de nord, unde este reprezentată scena „Scara virtuților”, cea mai impresionantă prin amploarea și contrastul

dintre ordinea îngerilor și haosul iadului. În această scenă este redată lupta dintre bine și rău, încercarea omului de a păsi spre perfecțiune, pentru a-și redobândi chipul pierdut prin cădere în păcat.

Mănăstirea posedă o colecție de obiecte de certă valoare artistică și culturală. Printre exponate se remarcă broderiile din secolele XV-XVI, portretele lui Ieremia și Simeon Movilă, tetraevangeliile ferecate în argint aurit.

Datorită valorii sale, a rolului educativ, religios, cultural, faima Mănăstirii Sucevița a trecut de mult hotarele țării, această perlă a ortodoxiei înscriindu-se în rândul operelor de cultură universală.

“Scara Virtuților”, frescă

Mănăstirea Sucevița, cu hramul “Schimbarea la Față” - 6 august

Educarea ascultării

Nu începe îndoială că toți părinții ar dori să aibă copiii ascultători și respectuoși și totuși, în vremea noastră, mulți se plâng de neascultarea și lipsa de respect a copiilor.

Pentru aceasta, părinții trebuie să înăbușe egoismul încă din pruncie. Așa învață și fiul lui Sirah: *Nu-l lăsa pe fiu în voia lui la tinerețe și nu trece cu vederea greșelile lui. Pleacă grumazul lui la tinerețe și bate-l până este prunc, ca nu cumva, încăpătânându-se, să nu te asculte* (30,11-12). Exact același lucru îl spune Duhul Sfânt și prin gura împăratului Solomon: *Fiul ce rătăcește, adică este lăsat în voia lui, rușinează pe părinții săi. Așadar, încă din pruncie ești dator, părinte creștin, să nu lași copiii în voia lor, ci trebuie să înăbuși răzvrătirea voinței lor. Copilul își arată voința încă din leagăn, plângând. Dacă copilul plângе dintr-o pricina vrednică de luat în seamă (este flămând sau însetat, îl doare ceva, este încins sau murdar), ar fi o cruzime să îl lăsați în starea cu pricina. Atunci trebuie să-i împliniți cererea, dar dacă tipătul lui vine din capriciu sau egoism, indulgență și încurajarea sunt foarte vătămoare. În acest caz lăsați-l pe micul plângăreț să plângă, nu vă faceți griji pentru el. După ce se va sătura de plâns, o să*

înceteze singur când va vedea că nu obține nimic cu plânsul. Dimpotrivă, dacă va observa că te grăbești să vii întotdeauna când plânești, va plângе tot mai des ca să obțină ceea ce dorește.

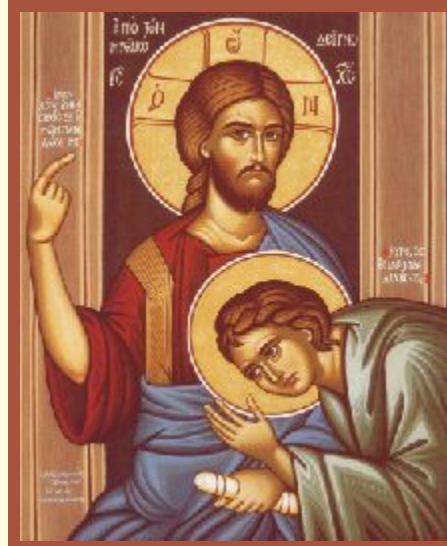
Nu fă tot ce îți cer copiii. Dimpotrivă, învață-i să li se refuze unele lucruri. La rugămintea sau pretenția copilului este neapărată nevoie uneori să spui **nu**, și odată rostit acest cuvânt, cu el trebuie să și rămâni, nelăsându-te înduplecătat nici de rugămintile și alintările, nici de capriciile și de încăpătânarea copilului.

Și nu începe îndoială că pentru copii este folositor refuzul nu doar atunci când cer vreun lucru vătămător sau cu neputință, ci și atunci când cer un lucru îngăduit. Copilul trebuie să se învețe să își biruie voia și să se deprindă cu înfrâñarea, cu cumpătarea, modestia și simplitatea, căci aşa zice proverbul: **Să fim cumpătați în toate ca sarea-n bucate**.

Învață-ți copilul să asculte grabnic și fără întârziere. **Copilul bun se supune repede**. Acest proverb de aur trebuie să fie o regulă statornică pentru copiii. Nu-ți lua porunca înapoi, ci stăruie cu toată severitatea ca ea să fie împlinită, însă pentru aceasta trebuie ca toate poruncile și hotărârile tale să fie bine chibzuite

și înțelepte. Nu trebuie să ceri de la copiii tăi nici un lucru imposibil, nedrept sau prea anevoios, mai presus de puterile lor. Poruncile tale nu trebuie să vină din capriciu pentru că prin aceasta poți să stârnești împotrivire și înrăuire.

Nu trebuie să îngădui azi copiilor ceea ce le interziceai ieri, doar pentru că azi ești mai bine

dispus decât ieri. Nu da porunci prea multe și prea dese. Fii scurt, limpede și exact în poruncile tale și nu folosi prea multe cuvinte.

Pentru a înăbuși în copil răzvrătirea voinței și a-l deprinde cu ascultarea fără cărtire, tatăl și mama trebuie să fie de acord în poruncile și interdicțiile lor. Mama nu trebuie să îngăduie ce a interzis tatăl, iar tatăl nu trebuie nici în glumă să o dojenească pe mamă pentru că a refuzat ceva celui mic, altfel se vor împlini cuvintele Scripturii: **Când unul zidește și**

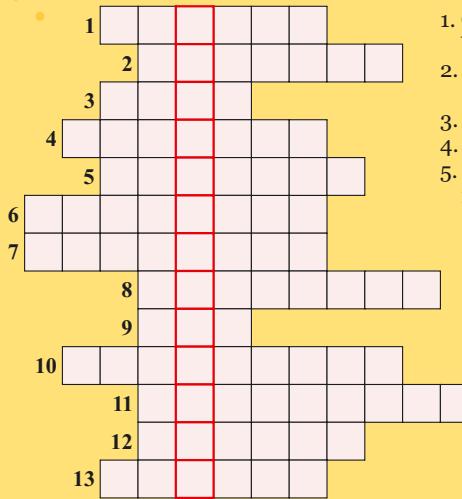
altul strică, ce folos au, fără numai că se ostenesc? (Sirah 34, 25)

Dacă voi, părinți creștini, vreți ca odraslele voastre să vă arate ascultare, sunteți datori să le insuflați respectul și cuvenita cinstire față de voi, iar pentru aceasta trebuie ca în toate cuvintele și faptele voastre să vă țineți în față copiilor la un asemenea nivel încât ei să poată nutri față de voi respect și ascultare(...) Această ascultare nu trebuie să fie servilă, ci trebuie să fie împreunată cu dragostea creștinească, copiii fiind deprinși nu cu ascultarea din constrângere, ci de bunăvoie. Nu din frica de pedeapsă trebuie ei să le arate părinților deplină ascultare, ci din dragostea către ei; copiii trebuie să evite a face după voia proprie doar ca să nu-și jignească prin aceasta părinții, iar prin ei pe Dumnezeu. Dragostea naște dragoste. Copiii vor iubi numai atunci când vor simți și vor vedea că îi iubiți fără fătănicie.

Părinți! Dacă vreți să aveți copii ascultători, trebuie să vă arătați voi înșivă în toate gândurile, cuvintele și faptele voastre fii ascultători ai Bisericii lui Hristos. Astfel veți avea niște copii ascultători, care vă vor face cinste și bucurie și despre care se va putea spune ceea ce ne spune Sf. Evanghelist Luca despre Pruncul Iisus: **“Iar Copilul creștea și Se întărea cu Duhul, umplându-Se de înțelegere și harul lui Dumnezeu era asupra Lui.”** (2,40)

Sfântul Vladimir,
Mitropolitul Kievului

Cea mai cinstită decât heruvimii...

1. Casa lui Dumnezeu în Vechiul Testament
2. Îngerul care a adus **Veste** cea Bună Maicii Domnului
3. Floarea - simbol al purității
4. Tatăl Sfintei Fecioare Maria
5. Rugăciune de laudă și mulțumire adusă unui sfânt
6. Opusul asprimii
7. Fată curată, necășătorită
8. Cea mai mare virtute a Maicii Domnului
9. Mama Maicii Domnului
10. Orașul Sfânt
11. Verișoara Maicii Domnului, mama Sf. Ioan Botezătorul
12. Luna în care ținem Postul Maicii Domnului
13. Unul din darurile primite de Pruncul Iisus de la magi

Prăjitura cu vișine

Pentru nepoții ei bunica a pregătit o prăjitură minunată, cu vișine. Dar bunicul, căruia îi plac jocurile a promis că va oferi o porție în plus nepotului care va împărți prăjitura în 8 părți egale numai cu 3 tăieturi de cuțit. Mihai a găsit soluția. Care este?

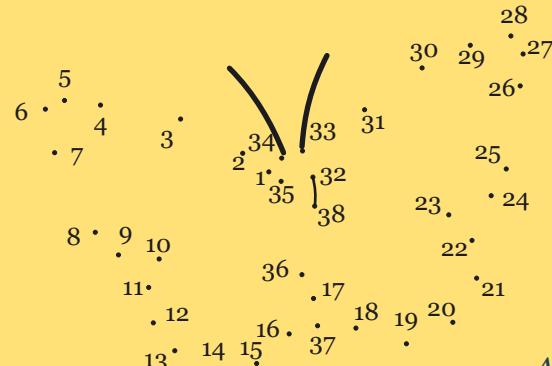

Găsește umbra celor 2 flori.

Pe firul numerelor

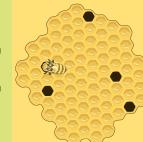
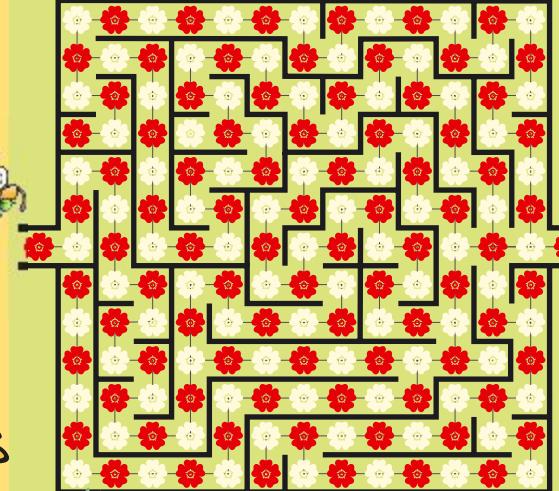
Unește punctele și vei afla cine iubește florile.

Ajută vrăbiuța să ajungă la puii ei.

Cum poate ajunge albina la fagure, zburând din floare în floare? Sunt mai multe căi?

CONCURS DE POEZII

Poezii creștine

Premiu I: Camelia Jibu, cl. a VI-a, Fântâna Mare

Speranța mântuirii

Evlavioși cădem cu fruntea în țărâna,
Sfioși privim minunea și-ndrăznim
Să credem că Iisus din ceruri o să vină
Să spele de păcate pe cei ce-L preamărim.

Nu credem că în lume există vreo scăpare,
Nici o speranță-n plus nu ne-a rămas,
Din ceruri, Duhul Sfânt să ne-npresoare
Cu El trăim în suflet până-n cel din urmă ceas.

...

Premiu II: Alexandru Sauciuc, cl. a V-a, Suceava

Rugăciune

Doamne, fă-mă să-Ți dărui deplin
Viața toată și dragostea Tie,
Și tot cugetul meu să-Ți încin,
Toată zbaterea inimii vie!

Fie-mi, Doamne, stăpână mereu
Voia Ta până în ceasul din urmă,
Și povara destinului meu
Împăcat s-o îndur fără murmur.

...

Premiu III: Cornelia Moroșan, cl. a VI-a, Vatra Dornei

Iubirea de Tată

În loc de răzbunare   Să ne călăuzească
A coborât în zbor   Cu mărinimie
Și-a dat la fiecare   În patria Cerească
Un înger păzitor,   Pentru veșnicie.

Mențiuni

Andreea-Daniela Ignat, cl. a V-a, Hârtop
Daniel Mazarache, cl. a IV-a, Slobozia
Livia Florian, cl. a VIII-a, Rădășeni

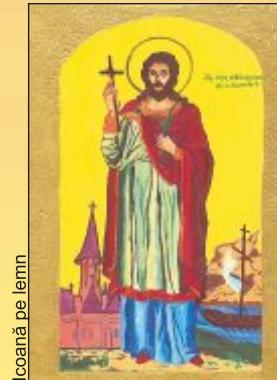
CONCURS DE ICOANE

„Sf. Ioan Botezătorul și Sf. Ioan cel Nou de la Suceava“

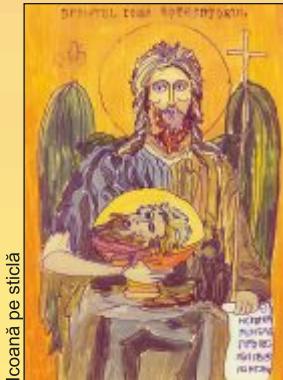
Clasele I-IV

Icoană pe lemn

Icoană pe lemn

Icoană pe sticlă

Premiu I

Andrada Monoranu
Fălticeni

Mențiuni: Teodor Andriescu, Fântâna Mare;
Sorin Dobrincu, Vatra Dornei; Matei Marcu, Suceava

Premiu II

Dumitrița Răileanu
Fălticeni

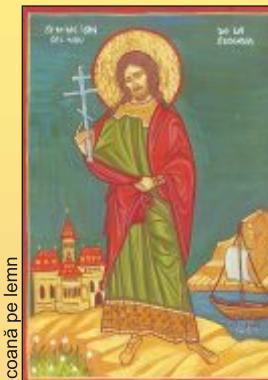
Premiu III

Vlad Sava
Vatra Dornei

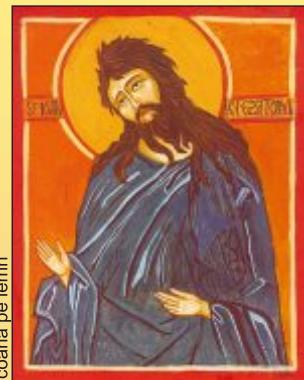
Clasele V-VIII

Icoană pe sticlă

Icoană pe lemn

Icoană pe lemn

Premiu I

Andreea Biserică
Baia

Mențiuni : Diana Gherasim, Fălticeni; Andreea Bălan, Moldovița;
Gabriela Asaftei-Titianu, Fălticeni

Premiu II

Gheorghe Jucan
Cajvana

Premiu III

Vasile Pătu
Cajvana

CONCURS “ÎNGERUL IERBII”

Premiul I

Clasa a IV-a, Școala cu clasele I-VIII, Boroaia

Natura, prietena noastră

Poluarea amenință prezentul și viitorul omenirii. Noi, copiii, vom avea mult de suferit dacă nu acționăm acum, cu forțele noastre pentru a ocroti natura. Vrem să vedem în jurul nostru o mare de verdeță, presărată cu flori, să simțim atingerea duioasă a soarelui și adierea vântului, să auzim zgomotul cristalin al apelor și cântecul fermecător al păsărelelor...

La ora de religie, doamna profesoara ne-a spus că Pământul a fost dăruit de Dumnezeu ca să-l lucrăm, să-l plantăm cu flori multicolore, cu pomi, cu arbuști și să-l păstrăm frumos ca pe o grădină a Raiului. De aceea, atunci când am fost anunțați că vom participa la o acțiune de ecologizare a împrejurimilor, am răspuns prompt și cu entuziasm alături de toți elevii din școală...

Ne-am echipat cu mănuși, cizme și saci și...am pornit la treabă. Sacii mari, galbeni ne-au cam speriat. Dar împrăștiat în toate părțile adunam cu repeziciuni tot ce găseam aruncat de cei certați cu păstrarea curăteniei. Nici nu ne-am dat seama când am umplut vreo 2-3 saci. Am fost tare încântați când am terminat această acțiune. Nu puteam pleca încă acasă: aveam de plantat un copacel. Imediat am făcut groapa, mai multe mâini au apucat copacelul, l-am aşezat cu grija, am tasat pământul la rădăcină, l-am udat apoi i-am pus un arac ca să crească drept și frumos.

Pentru fapta noastră bună Dumnezeu ne-a trimis o rază de soare care a încălzit copacelul abia plantat. "Vom veni pe rând ca să-l udăm!" am spus noi bucuroși. Acum putem pleca acasă mulțumiți sufletește de faptele noastre bune făcute în acea zi.

În viitor ne-am gândit: "Ce putem face ca să punem capăt distrugerii și poluării din jurul nostru?" Noi îi sfătuim pe toți copii:

NU arunca nimic pe jos! NU murdări apele cu deșeurii! NU rupe florile! NU contribui la ridicarea munților de gunoi în păduri, parcuri, în curtea școlii! Protejează gardurile vîi! Plasticul, sticla, hârtia să fie duse la centrele de colectare a materialelor refolosibile!!

Colectivul de elevi al clasei a IV-a,
Școala cu clasele I-VIII, Boroaia
Inv. Dobranci Elena, Prof. religie
Meleștean Georgeta

Premiul II: Denisa Dăscălescu, cl. aV-a A, C.N. de Informatică Suceava

Premiul III: Alexandra Șutac, cl. a II-a, Iacobeni

CONCURS DE POEZII, ESEURI

“Maica Domnului”

Cele mai frumoase poezii sau eseuri vor fi premiate cu cărți despre Maica Domnului oferite de Librăria „Sfântul Voievod Ștefan cel Mare”.

CONCURS DE DESENTE

“Biserica din Parohia mea”

Cele mai frumoase desene vor fi premiate cu icoane oferite de Mănăstirea “Sf. Ioan cel Nou” Suceava.

Pot participa la concursuri elevii claselor I-VIII.
Materialele vor fi trimise până la 15 August **2007**

prin poștă sau e-mail la adresa de mai jos.

Vă rugăm să specificați numele, clasa, școala și adresa completă.

Așteptăm impresiile voastre despre această revistă, propunerii, articole și desene create de voi pentru a fi publicate în numărul următor al revistei.

Următoarea revistă va apărea în luna septembrie.

Copiii cărora le lipsesc numere anterioare ale revistei și doresc să-și completeze colecția, sunt așteptați de Sânziene la hramul Mănăstirii Sf. Ioan de la Suceava în data de 24 iunie.

Mănăstirea “Sfântul Ioan cel Nou” Suceava
str. I. V. Viteazu, nr. 2, 720034 Suceava
micutiicrestini@yahoo.com, tel: 0749 071680

Revista este publicată on-line la: www.micutiicrestini.esens.ro
și la www.arhipiscopiasucevei.ro/revistacandela.html